"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସଚ୍ଚା ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଭିତରେ ଏବଂ ବାହାରେ ସଚ୍ଚା ହୁଅ, ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଫରିସ୍ତାରୁ ଦେବତା ହେଉଛ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଶୁଣିବାର ବା ଧାରଣ କରିବାର ଅଧିକାରୀ କିଏ ହୋଇପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେଉଁମାନେ ମୂଳରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାର୍ଟ କରିଆସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ସେହିମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିବାରେ ବହୁତ ଆଗୁଆ ହେବେ । ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ସେହିମାନେ ହିଁ ପାଇବେ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି — ତୁମେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମାନୁନାହିଁ ? ତାଙ୍କୁ କୁହ ଯେ ଆମେ ଯେତିକି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛୁ ବା ଭକ୍ତି କରିଛୁ ସାରା ଦୁନିଆରେ କେହି କରିବେ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଏବେ ଭକ୍ତିର ଫଳ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ଏବେ ଭକ୍ତି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଅବିନାଶୀ ପିତା ଅବିନାଶୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସର୍ବ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପିତା ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାରଣ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ଜୀବାତ୍ମା ହିଁ କୁହାଯିବ । ଶରୀର ବିନା ତ ଆତ୍ମା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାର ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖୁନାହିଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଥାପନା କରୁଛି ସେହିମାନେ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇସାରିବା ପରେ ମୁଁ ତ କୌଣସି ଶରୀର ଧାରଣ କରୁନାହିଁ, ତେବେ ଶରୀର ବିନା କିପରି ଦେଖିପାରିବି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ, ମୁଁ ସବୁଠାରେ ଅଛି ଓ ସବୁ ଦେଖୁଛି । ନା । ବାବା କେବଳ ତୁମ ଫୁଲ ରୂପୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଫୁଲ ଭଳି ସୁନ୍ଦର କରି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । "ଯୋଗ" ଅକ୍ଷର ଭକ୍ତିମାର୍ଗରୁ ଆସିଛି । ଜ୍ଞାନଦାତା ଜଣେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସଦଗୁରୁ କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଗୁରୁ । ସତ୍ୟ କହୁଥିବା ସତ୍ୟର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଭାରତ ସତ୍ୟତାର ଭୂଖଣ୍ଡ ଥିଲା, ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ନିବାସ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ତୁମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି — ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ସହ ଅନ୍ତର୍ମନରେ ଓ ବାହ୍ୟ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଚ୍ଛ ରୁହ । ପୂର୍ବରୁ ତ ପ୍ରତି ପାଦେ ପାଦେ ମିଥ୍ୟାର ଆଶ୍ରୟ ନେଉଥିଲ, ଯଦି ସ୍ୱର୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଏସବୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ଭଲେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ତ ବହୁତ ଆସିବେ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ଯଦି ବିକର୍ମ ବିନାଶ ନକରିବେ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗରେ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ରାଜଧାନୀ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସ୍ଥାପନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା କଳିଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାପନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ବାବା ସତ୍ୟଯୁଗ କିମ୍ବା କଳିଯୁଗରେ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଯୁଗକୁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଯୁଗ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଯୁଗରେ ବାବା ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ ତେଣୁ ସଂଗମଯୁଗ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଦରକାର । ବାବା କହିଛନ୍ତି — ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ପତିତ ଦୁନିଆ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଦୂରଦେଶର .... ତେବେ ପର ରାଜ୍ୟରେ ନିଜର ସନ୍ତାନ କେଉଁଠୁ ଆସିବେ । ପର ରାଜ୍ୟରେ ପୁଣି ପର ପିଲା ହିଁ ମିଳିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ମୁଁ କାହା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ନିଜର ପରିଚୟ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛି ଏବଂ ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛି ଯେ ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । କେତେ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥା ।

ଏବେ ତୁମେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହୋଇନାହଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାକୁ ଫରିସ୍ତା କୁହାଯାଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ନୁହଁନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ପତିତ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ଫରିସ୍ତା ହେବା ପରେ ତୁମେ ଦେବତା ହେଉଛ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ ତୁମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଫରିସ୍ତାକୁ ଦେଖୁଛ, ସେମାନଙ୍କୁ ଫରିସ୍ତା କୁହାଯାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ, ଏବେ ମାତ୍ର ଏକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଅଲଫ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା, ତାଙ୍କୁ ଆଲ୍ଲା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ବୁଝିଗଲେଣି ଯେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସ୍ୱର୍ଗ କିପରି ରଚନା କରାଯାଉଛି ? ଯୋଗର ଶକ୍ତି ଓ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ଜ୍ଞାନ ତ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ଚୋଟୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଛ ପୁଣି ଡ୍ରାମାର ଚକ୍ରରେ ଘୂରିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ବିରାଟ ରୂପ । ବିରାଟ ରୂପ ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ରୂପୀ ଚୁଟୀ ଦର୍ଶାଯାଇନାହିଁ । ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ତ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ତ ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କୁ ପଢାଇବେ ନାହିଁ, ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଢାଇବେ । ପାଠପଢାରେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହୁଅ । ନୂଆ ଦୁନିଆ କିଏ ରଚନା କରିବେ ? ବାବା ହିଁ ଚରନା କରିବେ । ଏକଥା କେବେ ଭୂଲିଯାଅ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ତୁମକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି, ତାହାର କାମ ହିଁ ହେଲା ତୁମକୁ ଭୁଲାଇବା । ମାୟା ଜ୍ଞାନରେ କୌଣସି ବିଘ୍ନ ପକାଉନାହିଁ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ହିଁ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ବହୁତ ଆବର୍ଜନା ଭରି ରହିଛି । ତାହା

ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା ସଫା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପିଲାମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମର ଯୋଗ ଲାଗୁନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ଯୋଗ ଶବ୍ଦ ହଠଯୋଗୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ସହ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ତ ବହୁତ ବିଶାଳ, ଯେପରି ଆକାଶରେ ତାରକା ଦୃଶ୍ୟମାନ ହୁଅନ୍ତି ସେହିଭଳି ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ଛୋଟ ତାରା ସଦୃଶ ଆତ୍ମାମାନେ ରହିଥାଆନ୍ତି । ତାହା ନୀଳ ଗଗନରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ, ସୂର୍ଯ୍ୟ-ଚନ୍ଦ୍ରର ଆଲୋକରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଦୁନିଆ । ତେବେ ନିଜକୁ ଦେଖ ତୁମେ କେତେ ଛୋଟ ଛୋଟ ରକେଟ୍ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତାହା ତ ଏକମାତ୍ର ଭଗବାନ ହିଁ ଦେଇପାରିବେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେମାନେ କେବଳ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏତେ ଛୋଟ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମ ଚକ୍ରର ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କୁହାଯାଏ । ଏହାକୁ ହିଁ ପ୍ରକୃତିର ଖେଳ କୁହାଯିବ, ଆଉ କିଛି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ଚାଲିଛି । ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଏହି ଚକ୍ରର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଏସବୁ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ । ଦୁନିଆ ଅବିନାଶୀ, ଏହାର କେବେହେଲେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ତ ଲୋକମାନେ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ଅଶ୍ୱତ୍ଥ ପତ୍ର ଉପରେ କୃଷ୍ଣ ଆଙ୍ଗୁଠି ଚୁଚୁମି ଭାସି ଭାସି ଆସିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏମିତି ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହା ତ ବେକାଇଦା କଥା । ମହାପ୍ରଳୟ କେବେ ହେଲେ ହୁଏ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶର ପ୍ରକ୍ରିୟା ନିରନ୍ତର ଚାଲୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମୁଖ୍ୟ ତିନୋଟି ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏହା ତ ଗୁପ୍ତ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଭିତରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । କାଲି ନୂଆ ଦୁନିଆ ଥିଲା ଆଜି ପୁରଣା ହୋଇଛି । କାଲିର ଦୁନିଆରେ କ'ଣ ଥିଲା ଏହା ତୁମେ ବୁଝିପାରୁଛ, ଯିଏ ଯେଉଁ ଧର୍ମର ଆତ୍ମା ସେହି ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ତ ଧର୍ମସ୍ଥାପକ ଏକୁଟିଆ ଆସିଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉନାହିଁ । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେମିତି କଷ୍ଟ ଦେବେ । ବାବା ଅତି ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ସଦଗତି ଦାତା, ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା । ସମସ୍ତେ କେବଳ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କହିଦେଇଛନ୍ତି । ମୋତେ କେତେ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି, ଈଶ୍ୱର ଏକ । ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ଏମିତି ନୁହେଁ କି ଆକାଶରେ ଆଉ କେଉଁଠି ଦୁନିଆ ଅଛି । ଆକାଶରେ ତ ତାରାମାନେ ଅଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାରାରେ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରହିଛି । ପୃଥିବୀରେ ତଳେ ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆ ଅଛି । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ କେବଳ ଜଣେ । କହିଥା'ନ୍ତି ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମଠାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ମାଳା ସଦୃଶ । ଏହାକୁ ବେହଦର ରୁଦ୍ରମାଳା ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇପାରିବ । ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ସୂତାରେ ଗୁନ୍ଥା ହୋଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଟିକେ ହେଲେ କଷ୍ଟ ଦେଉନାହିଁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ ଆଗକୁ ଯିବେ । ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଫଳ ମଧ୍ୟ ମିଳିବା ଦରକାର । କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିର ଫଳ ଭଗବାନ ଦିଅନ୍ତି ସେ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବେ ନା । କିନ୍ତୁ ଭକ୍ତିର ଫଳ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଭକ୍ତିର ଫଳ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତିର ସୁଖ ମିଳୁଛି । ତେବେ ବାବା ଫଳ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନର୍କବାସୀରୁ ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ କରୁଛନ୍ତି । ରାବଣ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଯେ ଏହା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ । ତେବେ କେବେଠାରୁ ପୁରୁଣା ହେଲା ତାହାର ହିସାବ କେହି ବାହାର କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ । ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟ, ଏହି ବୃକ୍ଷ କେବେ ବିନାଶ ହୁଏ ନାହିଁ । ଏହାକୁ ଓଲଟ ବୃକ୍ଷ କୁହାଯାଏ । ବାବା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିବା ସମୟରେ ଉପରକୁ ଇଙ୍ଗିତ କରିଥାଏ । ଶରୀର ତ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକିପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମାର କ୍ଷୟ ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ ନାହିଁ, ନା ଆତ୍ମାର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଖେଳ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏବେ ସାରା ଖେଳର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ବାବା ଜଣାଉଛନ୍ତି । ଆମମାନଙ୍କୁ ଆସ୍ତିକ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣାଇଲେ ଯେ — ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥାଏ । ସେଠାରେ ତ ଆସ୍ତିକ-ନାସ୍ତିକ କ'ଣ ସେ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଏହାର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନାସ୍ତିକ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯିଏ ନା ବାବାଙ୍କୁ ନା ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ନା ଡ୍ରାମାର ଅବଧିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ସେଠାରେ ଏସବୁ କଥା ନଥାଏ । ଏହା ଏକ ଖେଳ ଅଟେ ନା । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଘଟୁଥିବା ଘଟଣା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସେକେଣ୍ଡରେ ବଦଳିଯାଇଥାଏ । ଡ୍ରାମା ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଯାହା ଘଟିଗଲା, ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଯେପରି ବାଇସ୍କୋପରେ ହୁଏ, ଦୁଇ ତିନି ଘଣ୍ଟା ପରେ ପୁନଃ ସେହି ବାଇସ୍କୋପ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୁଏ । ଘର ଆଦି ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ତିଆରି ହୋଇଥିବାର ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ତାହା ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡିବାର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ହେଲେ ପରମାତ୍ମା । ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ । ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ ପାଇଁ ଆସିଥାଏ । ତୁମେ ପୁରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଲଗା ରହୁଛ । ତୁମ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ଅଲରାଉଣ୍ଡର ଅର୍ଥାତ୍ ପୂରା ନାଟକରେ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି ତେଣୁ ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମେମାନେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଅଧିକାରୀ । ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଭକ୍ତି କରିଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଉନ୍ନତି କରିବେ ଓ ଉଚ୍ଚ

ପଦ ପାଇବେ । ପ୍ରଥମେ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କ ଭକ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ତା'ପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ୫ ତତ୍ତ୍ୱର ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତି କରି ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବେହଦର ବାବା ତୁମକୁ ବେହଦକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ବେହଦର ଭକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଅଜ୍ଞାନତାକୁ ଟାଣି ନେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ (ଏକ ବାବାଙ୍କୁ) ମନେ ପକାଅ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏଠାରୁ ବାହାରକୁ ଗଲେ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଯେପରି ଗର୍ଭରେ ଥାଇ ପଶ୍ଚାତାପ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆଉ ଏଭଳି ଭୁଲ କରିବୁ ନାହିଁ ପୁଣି ବାହାରକୁ ଆସିଲେ ଭୁଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ସେହିପରି ବାହାରକୁ ଗଲେ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା ଭୁଲ୍ ଠିକର ଖେଳ । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଶିବବାବା ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅବିନାଶୀ ପିତା । ବାବା କେତେ ଦୂରରୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଘର ପରମଧାମ । ପରମଧାମରୁ ଆସିଲେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କିଛି ଉପହାର ନେଇ ଆସିବେ । ତେବେ ହାତରେ ବହିସ୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ଉପହାର ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେକେଣ୍ଡରେ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ନିଅ । କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣ । ସେ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ପିତା । ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି — ସେକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ମୋତେ ରଥ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । କାହାର ରଥ ? କୌଣସି ମହାତ୍ମାଙ୍କର ଶରୀର ରୂପି ରଥ ତ ନେଇପାରିବି ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି — ତୁମେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଭଗବାନ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା କହୁଛ । ଆରେ ଆମେ କେଉଁଠି କହୁଛୁ! ତମୋପ୍ରଧାନ ବୃକ୍ଷର ଏକଦମ ଉପରେ ଠିଆ ହୋଇଛୁ । ବ୍ରହ୍ମା ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ତେଣୁ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ହେଲା ନା । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ଶିବବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ମୋତେ ଧନ୍ଦା ଆଦିରୁ ମୁକ୍ତ କଲେ । ଷାଠିଏ ବର୍ଷ ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ଭକ୍ତି କରିଥାଆନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମନୁଷ୍ୟ ମତରେ ଥିଲ, ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନାକାରୀ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ । ଦେବତାମାନେ ନା ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖନ୍ତି ନା ପଢନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଶାସ୍ତ୍ର ନଥାଏ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନଥାଏ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ସମସ୍ତ କର୍ମକାଣ୍ଡ ଲିଖିତ ଅଛି । ଏଠାରେ ସେସବୁ କଥା ନାହିଁ । ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ ବାବା ଜ୍ଞାନ ପ୍ରଦାନ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଆମେ ବହୁତ ଶାସ୍ତ୍ର ପଢିଛୁ । କେହି ଯଦି ପଚାରନ୍ତି ତୁମେ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଆଦିକୁ ଅବମାନନା କରୁଛ ? ତେବେ କୁହ, ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ଆମେ ଅଧିକ ମାନୁଛୁ ବା ଗ୍ରହଣ କରୁଛୁ । ପ୍ରାରମ୍ଭରୁ ଆମେ ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲୁ । ଏବେ ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ସଦଗତି ହେଉଛି, ତେବେ ଆମେ ଭକ୍ତି କାହିଁକି କରିବୁ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ — ଖରାପ ଶୁଣ ନାହିଁ, ଖରାପ ଦେଖ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ସରଳ ଭାବେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନଗଣ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ମୁଁ ଆତ୍ମା, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଆଲ୍ଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । କିନ୍ତୁ ଏହି କଥାକୁ ମାୟା ଘଡି ଘଡି ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଓଲଟା କର୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ — ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଜ୍ଞାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝି ଆସ୍ତିକ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବାରେ ସଂଶୟ ଆଣିବାର ନାହିଁ । ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ହଦ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକରୁ ମୁକ୍ତ କରି ବେହଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଲୌକିକ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ଫରିସ୍ତା ହେବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମାରେ ଯେଉଁ ଆବର୍ଜନା ଭରି ରହିଛି, ସେଗୁଡିକୁ ଯୋଗବଳ ଆଧାରରେ ବାହାର କରି ସ୍ୱଚ୍ଛ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

ବରଦାନ:- ଆତ୍ମିକ ସ୍ମିତହାସ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଚମକ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତା ହେଲା ପ୍ରସନ୍ନତା । ପ୍ରସନ୍ନତା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ସ୍ମିତହାସ୍ୟଯୁକ୍ତ ମୁଖ ମଣ୍ଡଳ । ଜୋର ଜୋରରେ ହସିବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ମୁରୁକୀ ହସିବା । ଚାହେଁ କେହି ତୁମକୁ ଗାଳି ଦେଉଥାଉ ତେବେ ବି ତୁମ ଚେହେରାରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ଦେଖାନଯାଉ, ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ । ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ସିଏ ତ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା କହିଲା, ମୁଁ ତ କେବଳ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ କହିଛି । ଯଦି ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ କହିଲ ବା ଭାବିଲ ତେବେ ତୁମ ଚେହେରାରେ ଅପ୍ରସନ୍ନତା ଦେଖାଯିବ ଏବଂ ଫେଲ୍ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସହନ କରିଲ, ତା'ପରେ ବେଲୁନ ଭିତରୁ ପବନ ବାହାରିଯିବା ଭଳି ଧୈର୍ଯ୍ୟହରା ହୋଇଗଲ । ତେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନେ ଏହିଭଳି ଗ୍ୟାସ୍ ଭରା ବେଲୁନ୍ ହେବେ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଶୀତଳ କାୟାଯୁକ୍ତ ଯୋଗୀ ନିଜେ ଶୀତଳ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜର ଶୀତଳ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା କୃତାର୍ଥ କରିଥା’ନ୍ତି ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***